

Ester Skreros

– Ester Skreros, det var du som for over ti år siden avfødte idéen om bandet «Sound of Happiness», der alle medlemmene er psykisk utviklingshemmede. Helt enkelt spurt: Hvorfor har du denne gløden og engasjementet for psykisk utviklingshemmede?

– Det er fordi jeg er personlig involvert: Jeg har en datter som er psykisk utviklingshemmet, hun er i dag 33 år.

– Men hvordan i all verden fikk du satt en slik «Sound of Happiness»-drøm ut i livet?

– Det har helt og holdent med tro å gjøre. Har du troen på noe, en sterk, inderlig tro, åpner dører seg, utvides holdninger, styrkes linjer som allerede er der fra før. «Tro kan flytte fjell», er for meg ikke en platt klisjé, det er ren sannhet. Og har du tro på noe, kan denne troen skape ringvirkninger av ny tro. Men...

– Ja?

– Her må jeg absolutt ta med at det finnes i «Sound og Happiness» et nettverk, en veldig flott stamme av andre med like fast tro som jeg. Uten disse menneskene med sann glød og stort engasjement, hadde aldri «Sound of Happiness» fått de vekstvilkårene og utviklingsmulighetene de er blitt til del.

– Hva ha...

– Og jeg må si én ting: Jeg bare møtt positivitet blant folk i løpet av de ti årene vi har drevet med bandet. Jeg føler meg direkte oppløftet over den vennligheten, den holdningen, den imøtekommenheten, som finnes blant folk overfor «Sound of Happiness». Og jeg tro faktisk at bandets konserter har bidratt til å skape en langt bedre forståelse blant den jevne mann og kvinne for hva psykisk utviklingshemmet er.

– Hva har, enkelt fortalt, skjedd i løpet av de ti årene «Sound of Happiness» har vært i livet?

– Vi startet opp i september i 1988, etter først å ha søkt et stipend og fått det. For det stipendet kjøpte vi instrumenter. Bandet var på fem medlemmer, da. Og allerede tre måneder senere holdt bandet den første

opptredenen. Det store året var i 1991. Da ble bandet invitert til Sverige, og senere samme året til Spania. Blant annet hadde vi en konsert på den ikke ukjente Solgården, der. Og i fjor ble bandet invitert til å holde konserter på Kanariøyene, av en privatperson, en forretningsmann. Og i -93, tror jeg det var, opptrådte «Sound of Happiness» i TV-overføringen fra Momarken.

– Men dere er jo ikke bare i utlandet?

– Nei, er du gal, det jeg har nevnt nå er jo de store unntakene, spesialtilfellene. Bandet har, foruten mange konserter her nede, vært i Oslo Konserthus og deltatt på en festival i Nord-Norge. Og vært med på OL i Lillehammer. Gjennomsnittlig har «Sound of Happiness» tyve konserter i året, det skulle bli rundt regnet 200 i løpet av de ti årene vi har holdt på.

– Hvordan er strukturen i «Sound of Happiness» i dag?

– I dag består bandet av femten medlemmer, og er derfor delt i to: Veteranene, som kalles «Roaders», og de noenlunde ferske, som kalles «Riders». Men alt under fellesbetegnelsen «Sound og Happiness». Og lørdag 25. september åpner vi offisielt vårt Kompetansesenter for psykisk utviklingshemmede. Foreløpig et senter for musikkutvikling, men drømmen er jo å utvide dette betraktelig. Men først er det jubileumskonsert i Agder Teater samme kvelden, den 25. Der avknaller «Sound og Happiness» stor konsert, med innbudte gjester og overraskelser.

– Hva har disse ti årene gitt deg, Ester Skreros?

– Du skulle tro at dette kanskje har vært et ork og et utmattende slit. Selvfølgelig har det vært arbeidsomt, selvfølgelig, men jeg føler faktisk at dette arbeidet har utvidet meg som menneske. Det har vært langt, langt mer til stimulans og glede, enn det har vært et ork. Og så lenge jeg er oppegående, fortsetter jeg!

Knut Holt